

СТУДИЯ III

ИЗПЪЛНЕНИЕ НА ПРОРОЧЕСТВОТО ЗА ПЪРВОТО ИДВАНЕ НА ХРИСТА

Даниил 9:23-27

Седемдесетте седмици на Данаиловото пророчество. – Събитията, предсказани, за да се разгласят по онова време. – Времето за идването на Месия – установено и принципите за установяване на времето – посочени. – Ключ към други предсказани времена. – Времето на разпятието – установено. – Специалната милост към Израел като народ, справедливо съкратена, но продължава индивидуално. – Помазване на Пресветият. – Скръб върху Запустителя.

„Размисли за работата и разбери видението. Седемдесет седмици се определиха за хората ти и за светия ти град, да се свърши престъплението и да се довършат греховете и да стане умилостивение на беззаконието, и да се въведе вечна правда, да се запечата видението и пророчеството и да се помаже Пресветия. Познай прочее и разбери, че от излизането на заповедта да се съгради изново Йерусалим, до Месия Принцът ще бъдат седем седмици и шестдесет и две седмици (7 + 62= 69) и ще се съгради изново с улици и стена и то във времена утеснителни.”

„И след шестдесет и две седмици Месия ще бъде посечен, но не заради себе си ; и людете на вожда, който ще дойде (римският княз, армията на Тит) ще погубят града и светилището му и свършекът му ще дойде с потоп и до края на войната ще има определени опустошения. И той (Месия) ще потвърди завета си с мнозина за една седмица (седемдесетата или последната седмица на завета на благоразположение) и в средата на седмицата ще направи да престанат жертвата и приношението и за (или заради) прекомерното разпространение на мерзостта, той (Месия) ще ги направи да запустеят и до края (завършването) на времето (в Божия план) ще се излее гняв върху прахосникът (народа, представен от Йерусалим).” -Дан.9:23-27

Докато това пророчество бележи началото на „Жътвата” на Юдейския век и присъствието на нашия Господ като главен Жътвар, има няколко пророчества, които много ясно бележат началото на „жътвата” на евангелския век, в който също нашия Господ ще бъде главен Жътвар при Второто си идване.

Изпълнението на това пророчество илюстрира пророческите изпълнения въобще и установява една фабула на друго пророчество, което ще бъде представено.

Докато много пророчества комбинирано фиксират и потвърждават датата на Второто идване на Христа, единствено само това бележи датата на Първото му идване. Тъй като неговото изпълнение е стабилно установен факт, то ще ни води при изчислението и разбирането на фактите около Второто идване. Поради тази причина ние тук даваме място на това изпълнено пророчество, както и защото някои от датите, установени тук, ще трябва да бъдат

разбрани във връзка с пророчествата, свързани с Второто идване, което се има в предвид нататък.

На пророк Даниил били показани много видения, записани във 2,4,7 и 8 глави на пророчество му, всяко от които показват голям напредък и издигане на езическите царства, но специалният му интерес бил насочен към Израел, а той не бил предварително информиран за бъдещето на Израел. Той знаел обаче от пророчеството на Йеремиа (Йер. 29:10, 2 Лет. 36:20-23), че запустението на Юдея ще продължи седемдесет години; и знаейки че този период е почти завършен (Дан.9:2) се молел ревностно за възвръщане на Божията милост към Израел (стихове 17-19) и казаното по-горе било Божият отговор към него чрез ангел.

Отбелязаният („отсечен“ или „определен“) период от израелската история, показан тук е **„седемдесет седмици“** от дадена начална точка- а именно от излизане на заповедта „да се възстанови и съгради Йерусалим“(Отбележете!, не Храма). През този период щели да се осъществят велики неща:- Градът щял да се изгради при неблагоприятни условия (Неемия 4), в трудни времена. Грехът щял да завърши чрез помирение, направено за неправда; и праведност (оправдание) ще бъде установено- не подобна на онази, която се осъществявала година за година с кръвта на телета и кози, но истинската и „вечна правда“, въведена чрез жертвата на Христа. Даниил бил също информиран, че онзи, който ще въведе по-добрите жертви, с това ще **прекрати** образните жертви и задължения по Закона.

В този период щял да дойде дългоочаквания Спасител на Израел- Месия, а седем седмици и шестдесет и две седмици или шестдесет и девет седмици са обявени като мярка на времето за

присъствието на Месия, а след това той ще бъде отсечен, но не за себе си. Ето защо, след идването на Месия ще остане една седмица, последната, седемдесетата на обещаната милост и било предсказано, че по средата на тази седмица, той ще прекрати образните жертви, „като принесе душата си за грях” - Исая 53:10-12.

Седемдесет седмици или четиристотин и деветдесет дни (490), представлявали четиристотин и деветдесет години, като всеки символичен ден представлявал година, а бидейки изпълнено така, единственото пророчество за време, отнасящо се пряко до първото идване, ни дава ключа за някои други пророчества, за които от сега нататък ще посочим, че са били скрити в символични числа – **ден за година**, докато настъпи времето за разбирането им. Пророчеството било така изречено, че Даниил и други юдеи да могат, ако изберат така, да го мислят за невероятно и с времето да го забравят или да може да се припомни от онези, които „**очакват** утешението на Израел” и които могат да подразберат, че времето е символично, както в случая с Йезекиил. (глава 4:6). Сигурно е, че верните знаели за Месия и го очаквали; а дори е писано, че всички били в негово очакване (Лука 3:15), въпреки че не всички могли да го приемат по начина, по който дошъл. Ще трябва да отбележим, че шестдесетте и девет символични седмици (69) или четиристотин и осемдесет и три години, ни доведат до **Месия, Принцът**, а не до рождението на Исус във Витлеем. Еврейската дума **Месия** съответства на гръцката дума **Христос**, означава **Помазаник** и е по-скоро титла, а не име. Преди кръщението си Исус не бил помазаникът Христос. Сравни Деян. на ап. 10:37,38 и Матей 3:16. Той бил помазан със светия дух, незабавно след излизането от водата. Това станало, когато придобил човешко състояние на мъжественост, което било на тридесет годишна

възраст, според Закона, под който бил роден и на който той и всеки юдеин били подчинени, докато той прекратил властта му ,като изпълнил условията му- „ приковавайки го на кръста си”. Ето защо шестдесет и девет седмици на пророчеството достигат до времето на кръщението и помазването му, от което време и НЕ преди, той станал Месията- Христос, Помазаникът. От тук следва, че шестдесетте и девет седмици или четиристотин и осемдесет и три години, завършили през есента на 29 г. сл. Хр. Тогава се изпълнила онази част от пророчеството, която казва: „От излизането на заповедта да се съгради изново Йерусалим (Даниил 9:25) до Месия (Помазаникът) Принцът, ще бъдат седем седмици и шестдесет и две (шестдесет и девет) седмици”. Започвайки от там, намираме седемдесетата седмица, изпълнена като останалите- година за ден.

Повечето писатели по този въпрос започнали да броят този период от седмата година на Артаксеркс, когато било дадено поръчение на Ездра (Ездра 7:7-14) , за което се предполагало, че е налагане заповедта на Кир. (Ездра 1:3; 5:13; 6:1-12). Трябва обаче да отбележим, че заповедта на Кир била да се изгради Божият дом, Храма и стената около двора. Имало обаче друга заповед, дадена на Неемия в двадесетата година на Артаксеркс да **построи стените на Йерусалим**, които по онова време не били още възстановени (Неемия 2:3-8;6:15;7:1). Пророчеството на Даниил трябва да се датира от тази заповед „ да се възстанови и построи Йерусалим”. Цялото описание се съгласува с това, като има едно привидно възражение в пророчеството на Исая, който казал за Кир не само , че „ той ще изпроводи пленниците ми”, но също „ той ще съгради **града ми**” (Исая 45:13). На това очевидно възражение отговаряме по такъв начин: Думата, преведена тук като „град” е „ир” и означава оградено със стена място. Ние разбираме, че тук става

въпрос за стените на двора на храма, а с това се съгласуват упоменатите по-горе факти. Същата дума „ир“ е със значение „вътрешен двор“ във 4 Царе 20:4.

Обикновено се заявява, че поръчението на Неемия е станало през 445 г. пр. Хр., но труда на Д-р Хале по хронология (449 и 531 стр.) и трактатът на Д-р Пристли „Хармония на евангелистите“ (24-38 стр.) сочи, че това общоприето гледище е с девет години по-рано, което ни води до 454 г. пр. Хр. като истинска дата на поръчението на Йеремиа, а с тази дата се съгласува и Данаиловото предсказание (Дан.9:25) относно заповедта да се възстанови и построи Йерусалим.

След като шестдесет и девет седмици ($7 + 62 = 69$) или четиристотин осемдесет и три години (483) години извадим четиристотин петдесет и четири години (454) пр. Хр. като истинска дата на излизане на заповедта да се възстанови и построи Йерусалим, а останалата 29 г. сл. Хр. – ще бъде годината, в която ще се появи Помазаникът (Месия). Това е в точно съгласие с онова, което вече посочихме, а именно, че Исус бил кръстен от Йоан, получил помазването на духа около 3-ти октомври 29 г.сл. Хр., по което време бил на тридесет годишна възраст, съгласно истинската дата на рождението си, както това беше посочено в предишната глава. Служението на нашия Господ е продължило **три и половина години** и завършило с разпятието му, по време на Пасхата през пролетта на 33 г. сл. Хр. С това той точно изпълнил пророчеството относно оставащата или последна седмица (седем години) на обещаната милост: „**След** (7 и 62) шестдесет и девет седмици ще се посече Месия (превод Дуге „ще бъде заклан“), но не за себе си* - „**в средата на седмицата** (оставащата седемдесета) ще прекрати жертвата и приношението.“

Жертвите, които се пренасяли според Закона, престанали; не че животни, тамян и други подобни не били пренасяни след това от свещениците, защото те продължавали да ги пренасят година след година, но не били вече приети от Бог Йехова и в никакъв смисъл на думата не били вече жертви за грях. След като искрената жертва дошла и след като нашия Господ Исус „премахна греха като пожертва себе си” (Евреи 9:26) , Бог Йехова не можел повече да признава като жертви други приношения, нито имало вече някаква нужда от тях. Там, на кръста, Месия, който се жертвал в продължение на три и половина години, завършил делото си(Йоан 19:30) и така прекратил греха, направил пълно и завършено умилостивение с Бога за порочността на хората, като по такъв начин донесъл на цялото човечество **вечно** оправдание за греха, вместо образното годишно оправдание на образните жертви на буквалния народ Израел. Смъртта на Месия била също „печатът” – гаранцията за изпълнението на всички видения и пророчества за идващите благословения и „времето за възстановяване на всичко, което Бог говорил чрез устата на

*Изразът „но не за себе си” е разнообразно представен в другите преводи, с които разполагаме. Но по наше мнение, нашия общоприет превод е най- ясен и най-добре изразен.

всичките си свети пророци, откакто е започнал света”. (Деян. на ап. 3:21). Обещанията както на Авраамовия, така и на Новия завет били осигурени, потвърдени „със собствената му скъпоценна кръв” (Лука 22:20; 1 Коринтяни 11:25), която ни говори по- добри неща, отколкото кръвта на телета и кози- вечно оправдание и премахване на греха, на всички, които го приемат. А в остатъкът, или в по-

късната половина на седемдесетата или последна седмица на милост към юдеите- трите и половина години, които започнали с Петдесетница- последователите му, „най-светите“ на този народ, били помазани със Светия дух на Бога, когато Месия бил близо до края на шестдесет и деветата седмица.

По такъв начин били изпълнени изявленията от 24 стих на това пророчество: ”седемдесет седмици се определиха (отделиха) заради **людете ти** и заради светия ти град (а) за да се свърши престъплението и да се довършат греховете и да стане умилостивение за беззаконие и да се въведе вечна правда- (б) и да се запечата видението и пророчеството (в) и да се помаже Пресветия.” Пророчеството не показва, че цялата тази дейност ще се отложи за „последната седмица”, когато щял да присъства Месия; и без съмнение разбрали, че се има в предвид голяма морална реформа от **тяхна страна**, която ще ги подготви за Месия и помазването им под неговото име като „ най-свят” негов народ, за да благословят целия свят. През вековете те не се научили, че са безпомощни да премахнат греховете и да направят умилостивение за неправда и че би се изисквала свършена човешка жертва, за да се осъществи великото дело, а именно, да се заличи греха и оправдае осъдения.

От друга страна Данииловото пророчество, докато посочва, че Месия ще бъде отсечен (ще умре) по средата на последната седмица, не показва, че масата от неговия народ ще бъде **несвята** и затова отсечена, както и била, по средата на седмицата (Мат. 23:38). Друг пророк казва, че той ще завърши делото и го съкрати в правда (справедливо). Всичко било свършено в половината седмица, (три и половина години) от Исусовото служение, с изключение на помазване на Пресветия.

Но какво да кажем за баланса на седемдесетте седмици, от които три и половина ни довеждат до кръста? Дали Бог Йехова обещал да отдели седемдесет седмици на милост върху Израел, а в същност им дал шестдесет и девет и половина? На пръв поглед изглежда така, особено когато си спомним, че пет дни преди смъртта си „ в средата на седмицата” Исус оплакал града и се отказал от тях, казвайки „ Оставя се домът ви пуст”. Но не е така: Бог Йехова знаел края от началото и когато обещал седемдесет седмици, имал в предвид тях. Оттук следва, че трябва да очакваме милост за този народ в продължение на три и половина години след разпятието, въпреки че тогава били оставени в национално запустение.

Израелтяните като народ не били подходящи за получатели на главната или духовна милост (нито дори за земна милост) като това те демонстрирали с отхвърлянето на Месия, както Бог предвидил и предсказал: ето защо било безполезно да продължава националното им изпитване след средата на седемдесетата седмица. Затова то било съкратено, когато били оставени „пусти”-отхвърлени от милост. През останалата част (три години и половина на периода им, милостта **нараснала**, обаче била ограничена до „остатъка” , пресветия, най-чистия или най- подходящия, който само би могъл да има полза (Исаия 10:22, 23, сравни Рим. 9:28). Нарастването на милостта, състоящо се от факта, че това дало на остатъка три и половина години на изключително внимание и помощ при нарасналите възможности на духовна диспенсация, които започвайки с учениците от Петдесетница, вероятно достигнали зрялата пшеница на онзи народ през периода на особена милост. Вж. Деян. на ап. 2:41 и 4:4 за резултатите от първите няколко дни.

Поради тази причина, макар че Исус вкусил смърт за всички и Евангелието трябва да се прокламира на всички, все пак инструкциите към учениците му били да **започнат от Йерусалим**. Те не трябвало да оставят това особено дело или да предлагат милостта на новата диспензия на други някои, докато не се изпълнят трите и половина години на **обещаната милост към Израел** – докато Господ не я изпрати специално на езичниците, както и на юдеите.- Деян. на ап. 10 глава.

Точната дата на обръщането на Корнелий, хронолозите могат само да предполагат и затова се пресмята по различен начин, като случило се от 37 до 40 г.сл. Хр. Но като имаме в предвид това забележително пророчество, което разглеждаме сега, не се съмняваме, че е станало през есента на 36 г. сл. Хр., защото тогава завършили седемдесетте седмици или четиристотин и деветдесет години на милост върху Израел. След като изключителната за тях милост свършила там, щяло да бъде много правилно, то да отбележи изпращането на Евангелието на езичниците. След това израелтяните не били лишени от Евангелието, но били третирани като езичниците. Без съмнение обаче предразсъдъците поставили останалите в по- малко благоприятно положение, тъй като „Пресветия“ бил вече избран. Евангелието не било ограничено изключително към тях, но било открито за всяко творение, което има уши да слуша.

След седемдесетата седмица настъпили нещастия и скръбта, споменати в по- късните клаузи на 26 и 27 стихове. Римският владетел дошъл и унищожил храмът, като потоп оставил след себе си страшна пустош и унищожение, а Месия, когото отхвърлили, позволил различни злини да сполетят този народ, като след това ще позволи да ги сполетява „ до свършека“, докато бъде

достатъчно, когато каже: „Говорете насърчително на Йерусалим. Викнете към него, че времето на войнстването му се изпълни, че беззаконието му се прости, защото взе от ръката Господня двойно за всичките си грехове”. (Исаия 40:2). Междувременно онова, което е **определено** ще се излее върху запустения (или отхвърления) народ, докато чашата се изпълни с кръв- до денят, в който ще кажат: „Благословен, който идва в името Господне”. Благодарение на Бога, денят на освобождението на Израел се „ зазорява” и макар че запустението и страданията им още не са свършили, с часове напредва времето, когато заслепените им от предразсъдъци умове ще видят свободен от подозрение онзи, когото прободоха и ще плачат за него, както се оплаква син.- Захария 12:10.

Мнозина, когато четат пасажа, който се разглежда тук, изпаднали в голямо объркване и в грешка, тъй като не успели да разберат правилното приложение на пророческите думи, обърквайки принцът Месия с римският принц и т.н., препоръчваме грижливо изучаване на пасажа, така както е представен в началото на главата, отбелязвайки скобите и обяснителните бележки в тях.